

KAN MUSKALARI DESTANI

~ İNTİKAM YEMİNİ~

Hamit Çağlar Özdağ
&
Darius Lancelot

Geçmişini hatırlamak bana acı verse de yaşama tutunmak için elimde kalan tek şey bu artık. Yıkımı yaşamak her şeyi daha da zorlaştırdı. Kendimi saklayışımı zorunlu kılan nedenler yeryüzünde kendiliğinden can buluyor bir bir, kabul etmek gerekir ki benim bilinmem durumu daha da kötü yapardı.

Ama yine de tüm bunların olmasını izlemek çok zor. Sıkıldım artık...

Eskiden de haksızlıklar, acılar vardı elbet lakin bu denli cüretkar bir çöküş olmamıştı hiç. Çok kan aktı, çok kahraman öldü. Nice masumun kanına girdi Azap, Gorkin de katran dolu çukurundan izledi her şeyi; hem de gülümseyerek. Yemek niyetine acıyla beslendiler, tatlı yerineyse öksüzlerin gözyaşlarını içtiler. Neyse ki şimdilik durdu bu zulüm, umarım bir daha da tekrarlanmayacak. Gerçi tekrarlanırsa da elimden bir şey gelmez; saklanmak zorundayım...

İki ayaklılar biraz daha işin içine girseydi bazı şeyler farklı olurdu diye düşünüyorum, yine de çözümün onlarda olduğundan emin değilim. Mesela Bakka elinden geleni yaptı ama yine de Azap'a engel olamadı, ne de olsa kendisini bir ölçüde saklamak zorundaydı; kanatlı devlerin yeniden ortalıkta görünmesini istemezdi elbet.

Bakka...

O beni hiç tanımadı, hatta varlığımdan bile haberdar değildi ama ben onu tanıyorum; hem de doğduğu günden beri. Tıpkı diğer boy çocukları gibi onu da biliyorum. Büyük dedelerinin ardından düşmanlarıyla savaştı, üstüne üstlük yalnızdı. Yaşlıları vahalarında gizli kalmayı tercih ettiği halde o savaşmayı seçti, azmi dost, vahşeti düşman kıldı kendisine...

Soyunun zayıf taklitlerine olan sevecenliği yüzünden Bakka akrabalarından farklıydı hep, insansıları sever, fırsat buldukça

yardımını esirgemezdi. Yüreğindeki cesaret bir yana, kendisini gözlerden uzak tutmadaki becerisi eşsizdi; parlak zekasıyla nice belayı önceden görebilen saygıdeğer bir Ateş Boyu çocuğuydu o.

Tam olarak ne zamandı hatırlamıyorum ama yıkımdan önceki günlerden, Azap'ın Tanrı Gorkin'le anlaşma yapmadığı zamanlardan bir anı sardı benliğimi. Bakka'nın yardımına koştuğu yeni nesilden birinin anısı... İmparator Amirhak'ın hükmündeki adil devir uzun yıllar boyunca süregelmiş, yeryüzü sakinliğin keyfini sürmekteydi, ne yazık ki kimse onun bu denli yakın olduğunu bilmiyordu. O genç çocuk da – galiba adı Yurtkol'du – kendisini bekleyen felaketin farkında değildi. Bakka'nın desteği bile yeterli olmadı garibe, yaşadıklarının ardından yüzü gülmüyordu artık.

Ama en azından yaşıyordu; bunun kıymetini benim kadar bilmese de yaşıyordu...

***

Liman kenti Anstorra'nın taş surları yüzyıllardır olduğu gibi bugün de tüm ihtişamıyla yükseliyor, elini göğe uzatırken iki güneşin ışıkları tarafından selamlanıyordu. Işık hüzmeleri kardeşleriyle yarışarcasına surun her yanını, en minik gediğinden koskoca gülle çöküntülerine kadar her bir damlayı parlatıyordu. Heybet denen kabadayının kanatları altında Anstorra yıkılmaz endamını sergiliyordu izleyenlerine, ne var ki gariptir, bu sabah şehir kapılarında ticaret hengamesi yaşanmıyordu.

İşin aslı farklıydı, ticaret durmamış, sadece öğlen saatine kadar kapının kullanımı başka bir geçişe ayrılmıştı. Şaşılası şeydi ama kervanlar eski taş yolun yanında beklerken şikayet etmiyorlardı bu durumdan; az sonraki gösteriyi yakından izleyecek olmak yeterli bir ödülde yürekleri için. Talih gülen yüzünü göstermişti tüccar ahalisine,

tıpkı Anstorra halkı gibi onlar da iki hafta boyunca sürecektir eğlencenin başlama yürüyüşünü yakından seyredecekti.

Cemboba'nın Sirki şehre geliyordu!

Dillere destan olmuş, yıllar yılı peşinde nice hayran bırakıp eşsiz sanatını tarifsiz desenlerle icra eden efsanevi sirkin geçit töreni başlamak üzereydi. Hünerini sergilemeyi iş edinmiş yüzün üzerinde cambaz eski taş yolda sıralanmış, kusursuzca kendilerine itaat ettirdikleri sayısız hayvan da efendilerinin komutunu beklemeye koyulmuştu. Cemboba herkesin yerini aldığından emin olduktan sonra gür sesiyle çalışanlarına haykırdı:

“Herkes hazır mı?”

Cambazlar başlarıyla onayladılar, istisnasız her biri Cemboba'nın gözüne bakarak gülümsemelerini takınmıştı. İri adam da gülümsüyordu, yorucu lakin keyifli bir yürüyüş olacaktı, artık Anstorra'ya giriş emrini verme vaktiydi:

“Borazanlar!”

Ozanlar ustalarının işaretiyle çalmaya başladı, aynı anda tüm sirk bir kırbacın ahenkli dalgalanması gibi harekete geçmişti. Daha önce sayısız kereler bu yürüyüş yapılmış, artık neredeyse kusursuz bir uyum yakalanmıştı. En önde ozanlar ilerliyor, çalgı ekibinin arkasındaki yüksek tahtirevanda ise cümbüşlerden kopma kıyafetlere bürünmüş cambazlar türlü hareketler yapıyordu. Arkadan gelen filler adımlarını taşları toprağa gömercesine atarken ateş püskürten mahir adamlar binek olarak kılıç dişli aslanları kullanıyordu. Büyücülerin hükmettiği parlak ışık hüzmeleri kıvrıla kıvrıla göğe yükseliyor, bir yandan da ozanların nağmeleriyle renk değiştiriyorlardı. Derken berilerdeki tahtirevanları mesken tutmuş kadınların tadı çalındı

damaklara, güzellikleri soylu ahalinin kadınlarına taş çıkartacak kadar eşsiz, kıvrımlarıysa davetin en mahremine zikreden efsunlardan farksızdı. Yılanlarla raks eden, kuşlarını her yöne uçuran nice mahluk şahı vardı sirkte, tüm geçitte aralara sıkıştırılmış misk öküzlerine sağlı sollu bağlanmış küfelerin içiyse görünmüyordu.

Nağmelerin her vuruşu anlı şanlı bir cambazlıkla taçlandırılıyor, dillere destan gösteri tüm zihinlere kazınmak için geliyordu...

Sirk kapıya vardığında bekleyen kervanlar çoktan alkışa başlamıştı. Şehrin içinde yerlerini almış halk sokağın kenarlarına, evlerin cumbalarına, yeterince talihli olanlarsa alana hakim çatılara kurulmuştu. Tüm gösteri surların içine taşındığında anneler çocuklarını tutamaz oldu, artık ortalıkta koşuşan ufaklıkların neşeli kahkahaları sirkin mutlu ezgilerini süslüyordu, küfelerde gizlenenler için gereken işaretin ta kendisiydi bu.

Aniden coşku deniz olup aktı şehirde, büyüyle patlayan küfelerden atlayan palyaçolar sardı her yanı, renkler fırtına olup esiyor, gülücükler duvarlarda çınlıyordu.

Çocukların da büyüklerin de keyfine diyecek yoktu artık, palyaçoların ortaya çıkmasıyla birlikte gösteri zirveye ulaşmış, Vali Konağı Meydanı'na kadar giden uzun yol boyunca geçit kesintisiz bir şekilde sürmüştü. Meydanda cambazlar tahtirevanlardan inip hünerlerini sergileyerek zaman harcadılar, epey zaman sonraysa sirk şehirden çıkmış, surun dışında kurulu renkli çadırına dönmüştü. Çıkış esnasında ticaret kervanları yine bir süreliğine durdurulmuş lakin bu seferki tüccarlar da sabahki meslektaşları gibi şikayet etmektense gösterinin keyfine varmayı tercih etmişti. Yarın akşam olduğunda çadırda esas gösteriler başlayacaktı, Cemboba'nın para kazanmak için bir gün kadar beklemesi gerekecekti. Beklemeye alışmıştı koca adam,

tıpkı kazanacağı paranın yüklü olmasına alıştığı gibi sabrın da kıymetini bilirdi.

***

Başlama yürüyüşünün ardından bir hafta geçmiş, tüm şehirde süren sirk heyecanı katlanarak artmıştı. Ağızdan ağıza yayılan muhteşem gösteriler her gece dolup taşan renkli çadırda hayat bulmuş, cümbüşler sürüp gitmişti. Üçüncü gün valiyle oğlu bile gelmişti sirke, Cemboba'nın misafiri olmuş ve memnuniyetlerini bıraktıkları yüklü bahşişle ifade etmişlerdi.

Bugün ise farklıydı, çadır diğer günler gibi dolu olmayacak, cambazlar hünerlerini boş koltuklar önünde sergileyecekti. Cemboba akşam için özel bir müşterinin talebini kabul etmişti, misafir ve onun eşlikçilerineydi bu gecenin şanlı eğlencesi. Sirk patronu huzursuzdu lakin paranın sesine kanması pek zaman almamıştı, sonuçta iş işti.

“Valiyi bile bu şekilde ağırlamadık patron!”

İtiraz eden Yurtkol'du. Neşeli bir palyaço kılığındaki genç adam tüm ciddiyetiyle Cemboba'ya itiraz etse de renkli kıyafetleri ve suratındaki boyalar yüzünden ciddi görünmekten fersahlarca uzaktı. Yine de sesinde çakan sertlik sayesinde kendisini ifade etmekte yetersiz kalmıyor, gözlerinin içinde titreşen isyan her şeyi açık ediyordu.

“Sakinleş evlat, paralı bir müşteri işte, gösteri yapılacak, para alınacak ve gün bitecek.”

Bu yanıt Yurtkol için yeterli değildi:

“Halkı içeri almamaktan bahsediyorsun Cemboba, bize esas işimizin mutluluk dağıtmak olduğunu söyleyen sendin, tek bir adamın mutluluğu koskoca şehrinkinden daha mı önemli yani?”

İri adam çalışanına gülümsedi ve sabırla ikna çabalarını sürdürdü:

“Anstorrallıların bir gece sabredebileceğinden eminim. Hem senin sevinmen gerek, misafirimiz özellikle kızkardeşini izlemek istiyormuş.”

Yurtkol böğrüne giren ok gibi kelimelerle vuruldu aniden, yeni bir haberdi bu, daha sözcükleri toparlayıp şaşkınlığını dile getiremeden Cemboba çoktan uzaklaşmıştı. Palyaçonun yüzündeki boyalı gülümseme bozulmasa da gözlerinden akan şaşkınlık ortadaydı, söylene söylene at arabasının yolunu tuttuğunda içinden küfrediyordu aleme. Evim dediği tekerlekli dört duvarın içine girdiğinde kızkardeşi Remca kıyafetlerini giymiş, makyajının büyümlü ayrıntılarıyla meşguldü. Ağabeyinin sinirli halini fark etmekte zorlanmadı:

“Paragöz Cemboba kabul etmedi değil mi?”

Yurtkol başıyla onayladı. Gösteriyi tek kişi için kapatmanın yanlış olduğunu kardeşine söylemiş, genç kız da bunu patrona iletmesini önermişti, yüzüne yerleşmiş hayal kırıklığı sayesinde muhabbetin nasıl sonuçlandığını açıklamasına gerek kalmıyordu.

“Dahası da var” dedi Yurtkol ve devam etti:

“Misafir bu gece özellikle seni izlemeye geliyormuş.”

Remca da ağabeyi gibi şaşırmış, bir anlık duraksamanın ardından tutulan dilini çözme becermişti:

“Beni mi?”

İki kardeş daha fazla konuşmadan borazanların sesini duydular, artık ellerinden bir şey gelmezdi, gece başlıyordu. Yurtkol sinirli bir şekilde dışarı fırladı, gösterinin başında ona da iş düşüyordu.

Sirki avanesiyle birlikte kapatan adam sahneye yakın bir yerde, koltukların ortasındaki rahat alanda oturuyordu. Dev çadır bu gece sessizdi, ne gösteriyi başlatan soytarılara gülen çocuklar ne de alkışlarıyla yeri göğe katan kalabalık vardı. Sahnenin önünde bir avuç adamla kadın izliyordu cambazları, yarı çıplak cariyelere iri yarı fedailer eşlik ediyor, zengin müşteriye ifadesiz yüzüyle olanları izliyordu. Korumaların silahları görünür olmasına rağmen tehditkar olmaktan uzak halde kınlarında bekliyor, efendilerinin etrafına yayılarak ayakta dikilen adamların yüzü gülmüyordu. Cariyelerse – birçoğu çocuk yaşıydı – vücutlarını örtmekte pek bir başarısız kalan kıyafetlerle efendilerinin ayağının dibine serilmişlerdi. On dört yaşını henüz aşmış bir insan kızının ince beli pürüzsüz, bacaklarının akışı nehirlerden bile daha canlıydı; kızın dudaklarında mutluluğa eren tanrısal dokunuşun bedeni mesken tutmuş ruha erişememesiye zehirlerden daha acı bir esaretin resmiydi. Yaşlıydı kızın içi, benliği çürümüş, vücudu acılara köle edilmişti.

İster istemez misafire baktı Yurtkol’un gözleri, parasıyla Cemboba’yı ikna etmekte zorluk çekmeyecek kadar zengin olan adamın yüzünde bekleyen durgun ifade korkutucuydu. Ne etrafındaki güzel kızlar ne de palyaçoların türlü oyunları etkiledi adamın bakışını; soğuk, güçlü ve keskindi yabancıların gözleri. Yurtkol fırsat buldukça adamı süzmeye çalışıyor, kızkardeşini izlemek için bunca zahmete katlanan bu tekinsiz Anstorrallıyı biraz olsun tanımak istiyordu.

Gösteri alışıldık seyrinde devam etti, Cemboba sunuşunu yapmaya çalışırken önceden kurgulandığı üzere palyaçolar işini bozuyor, iri sirk

patronuna engel olmak için nice şaklabanlığa imza atıyorlardı. Sonunda Cemboba sinirli ifadesini takınıp etrafında koşuşturan soytarıları tekmeleriyle uzaklaştırdı. Çılgık çılgıya kaçışıp bir köşeye sinen palyaçolar kendilerine düşen işin şimdilik bittiğini biliyordu.

Cemboba'nın anlatımı eşliğinde büyücülerin de içlerinde bulunduğu cambazlar fırladı sahneye, havada bir anda peydah olan ateşten çemberlerin içinden taklalar atarak geçti nicesi, üst üste çıkıp çatıya kadar kule gibi uzanan kaslı gençlerse görülmeye değerdi. Daha önceden gözbağlarıyla gizlenen bir fil aniden ortaya çıktığında kulenin tepesine fırlatmak üzere küçük bir çocuğu tutuyordu hortumuyla. Süzülerek en yüksek noktaya konan çocuk ne bir ipe bağlıydı ne de efsunların koruyucu eli vardı üzerinde, tehlike bu gösterinin temel unsuruydu; katıksız, ölçsüz bir tehlikeydi meraklı zihinlere sunulan. Fil tekrar yok olurken kule ehil hamlelerle hiçliğe karışmış, meydan tekrar boşalmıştı.

Cambazların ateşle raksı biterken çadırın içi yekten bir ayaza kesti aniden, beş efsuncunun ellerinde can bulup zemine hevesle atılan mavi ışık hüzmeleri yuvarlak sahneyi göz açıp kapayıncaya kadar pürüzsüz bir buz tabakasıyla kapladı. Patenleriyle ortaya atılan kızların arkasından koşan ateş dalgaları da aynı büyücülerin işiydi, buzla ateş öpüşüyor, yarım elf kızlarının güzelliğine imkansızca yakın esneklikleri eşlik ediyor, can alıcı hamlelerin şehvetiyse zor beğenen soyluların bile yüreğine bayram coşkusu vadediyordu. Epey sürdü buz üzerindeki ahenkli raks, herkesi şaşırtıp simsiyah dumanların içinde aniden beliren yarım orksa güzellikten çirkinliğe geçişin yenilmez bir timsaliydi. Tezatin resmiydi sergilenen, ucubelere layık bir yüz kovalıyordu narin yarım elfleri, madeni çivilerle bezenmiş pabuçları buzu döverken yarım ork dişilerin peşindeki avcıyı oynuyordu. Derken güzelliği kurtaran kahraman ortaya çıkacak, iri insanın her yanını alevler sardığında eriyen buzun kustuğu buhar çadırı dolduracaktı. Hava deliklerinin hengameli uğraşı sayesinde tüm

buhar dışarı atıldı hızla, artık yarım ork yerde ölüydü, patenlerini çıkarmış kızlarsa kahramanlarını sarmalıyor, müteşekkir öpücüklerle kaslı bedeninin her yanını süslüyordu.

Palyaçoların ellerinde küfelerle sahneye atlamasıyla devam etti gösteri. Kızlar yarım orkun bedenini kaldırıp kahramanlarının arkasından sahneyi terk etmiş, ortalığı yine neşeli bir hava sarmıştı. Küfeler hızlı bir şekilde çemberin etrafına yerleştirildi, ehil eller işi çok kolaymış gibi yaparken birbirlerini itip taklalar atan palyaçoların güldürüsü dönüyordu sahnede. Misafirler anlamasa da makyajlı yüzlerin altında gizlenen adamlar boş çadırın sessizliğine oynamaktan memnun değildi, ne yazık ki ellerinden bir şey gelmiyor, duygularını hareketlerine yansıtılmaya çalışıyorlardı. Derken aniden ortaya çıkan kılıç dişli aslanların karmaşası koşturdu sahnede, birkaç minik zaman katresi içinde palyaçolar meydanı boşaltacak, kükremelerse yerde çakıp yüreklere dolacaktı.

Beklenmedik bir anda küfelerden adamlar çıktı hızla, aslanlara kırbaçlarla hükmetmeye, hayvanları konuğu eğlendirecek türlü şekillere sokmaya başladılar. Bu gösteri de tıpkı diğerleri gibi Cemboba'nın sirkine özeldi. Havada şaklayan hükmün sesine tırnakların toprağı çizdiği eşlik etti bir süre, veda kükremelerinin ardından aslanlarla terbiyecileri sahneyi boşaltmış, uzun zamandır gerilerden çalınan ezgiler çadırda inlemeye başlamıştı. Sirkini patronunun yavaş adımlarla sahneye gelmesiyle çalgıcılar yavaş yavaş duruldu.

“Şimdi sıra okların raksına geldi!” diye bağırdı Cemboba.

Yurtkol yayını elini almış, beraberinde sahneye çıkmak için hazır bekleyen diğer palyaçolarla duruyordu. Belinin iki yanında iki zemberek, bacağındaysa sıra sıra bıçaklar asılıydı. Silahlarını konuşurkenki becerisi eşsizdi ve şimdi de tehlikeyle yoğrulmuş

gösteride sergileyecekti hünerini. İri Cemboba'nın sözleri konuğun bir el hareketiyle kesildiğinde Yurtkol şaşkın şaşkın beklemekten başka bir şey yapamadı.

“Silahların nağmelerini bu gecelik engellerseniz sevinirim. Doğrudan yılanlı gösteriye geçmenizi rica ediyorum.”

Efendi fikrini beyan ederken fedailerin başı da onaylarcasına kafasını sallıyordu, bu saygısız hareketi sirkin patronu da, sahne arkasında bekleyen Yurtkol da görmüştü; misafir onlara güvenmiyordu. Yine de Cemboba üzerine düşeni ustaca devam ettirecekti, gösteri akışına müdahale edilmesi hoşuna gitmese de parasını peşin almış olmak şu an için her şeyden önemliydi.

“Konuğumuzun isteği bizim için emirdir, sizlere Yılanların Efendisi Remca'yı sunuyorum!”

Sıralamanın değişmesiyle birlikte sahne arkasında bir tufan koptu adeta, yanardağlardan daha gür bir koşturmaca başladığında yoldan çekilen palyaçoların arasından kucaklarında sepetler taşıyan güzel kızlar geçiyordu süratle. Suratlarında içten gülümsemeler asılıydı, konuklara her zaman gülmeli, sirkin namını her daim eşsiz kılmalıydılar.

Cüretkardı kızların kıyafetleri, bacaklarının kar beyazı lezzeti ortada, göğüslerinin kıvrımlarıysa minik kumaşların arasında göz kırpar haldeydi. Sepetleri aynı anda yere koyarken müziğin sakin tınısıyla salınıyorlardı, bedenlerini nasıl kullanacaklarını bilen ehil cambazlardı her biri; güzel, kadınsı ve ulaşılmaz bir halleri vardı. Derken Remca görüldü. Genç afetin kıyafeti sahne arkadaşlarınıninkilere benziyor lakin güzelliği bambaşka bir tınıyla haykırıyordu. Alımlı beden sahnenin ortasında durduğunda müzik de susacak, gözlerle sunulan manzaraya saygıda kusur etmeyecekti çalgıcılar. Artık mutlak

sessizliğin hükmü başlamıştı, genç kızın vücudundan akan tınıya yaraşır sesi dudaklarının arasından fısıldayamaya başladığında puslu mutluluk her yanı çoktan sarmıştı. Çok geçmeden tam bir şarkıya dönüştü kelimeler, ezgi sayesinde hem izleyenler hem de sepetlerin içindekiler büyülenmişti. Hasır kapakların başındaki kızların sakin salınımı sürdü gitti durmadan, derken sepetler hareketlendi ve sonunda gizemli sır açık edilmişti.

Bir süredir karanlıkta bekleyen sürüngenlerin yavaş akışı sardı her yanı, dingin bir şekilde sahneyi süslüyor, tıslayan dilleriyle havayı okşuyorlardı. Yılanların hali izlemeye değerd, tüm bu akışkan hevesin ortasında yer alan Remca ise sesiyle harikalar yaratıyordu. Kızın şarkısı bir yandan yılanları, bir yandan da kendisini çevreleyen kızları raks ettiriyordu; cambazlar bilinçli, hayvanlarsa bilinçsiz bir huzura ermişti. Ardı ardına sıralanan pullu deriler tam bir uyum içinde dönmeye başladığında merkezlerine Remca'yı aldılar; kız yere çömelmiş, gözlerini davetkar kirpiklerinin ardına saklamıştı. Kolları birer yılan gibi oynaşarak hiçliğe sürtünüyor, çıplak teninden yayılan efsunlu dem damaklarda tatlı bir his bırakıyordu.

Güzel Remca'nın şarkısı aynı yavaşlıkta sürdükçe yılanlar her küçük an dişi bedene daha da yakınlaştı, plarradan sonra yeryüzünün en zehirli hayvanlarıydı kızın sürüngenleri, tehlike dalgaları konukların damarlarında çakarken merak denen fahişe de zihinleri kurcalıyordu. Artık yılanlar tıslıyor, Yurtkol'un kardeşi kollarını oynattıkça ahenkle salınıyorlardı. Çok geçmeden kız görünmez oldu sahnede, üst üste binmiş yılanlarca sarmalandığında bile şarkısına devam ediyordu. Zehir kusmaya hazır oldukları halde sivri dişlerini ete saplama arzusundan arınmış çatal dilliler akışlarını bozmadan yükseldiler, Remca'nın pullu deriler üzerinde yükselişi başladığıdaysa korumaların bile tüm dikkati kızın bedenindeydi.

O büyülü anda Remca tam bir tanrıçaydı izleyenlerine, kimse onu çevreleyen diğer kızların sahneyi terk ettiğini fark etmedi bile. Her şey dehşet verici bir nizamla sahipti, çatal dillilerin korkuyla karışık bir saygıyı kırbaçlayan görüntüsü bu muntazamlığın içine soğurulmuş, bir şekilde fark edilmez kılınmıştı. Kızın kıvrımları erkek ya da dişi ayırt etmeden herkesi kendisine çağırıyordu, göğüslerinin ikiz manzarası eşsiz, yüzünün hatlarında saklanan aşksa unutulmazdı.

Tüm yaşananların içinde Yurtkol misafiri izliyordu.

Fedailerinin aksine silahsızdı adam, zaten bu yönde bir gereklilik olmadığı da aşıkardı, onca adamın arasındayken ulaşılması imkansız, kudreti sarsılmazdı. Palyaço rahatsız hissetti, daha önce de kızkardeşine alıcı gözle bakan nice kişi görmüş lakın hiçbirinde bu denli tedirgin edici bir derinliğe rastlamamıştı. Konuşun gözleri Remca'ya kilitlenmiş, zihniyse sahnede sergilenenden öte hayallerle süslenmişti, düşünceler Yurtkol için aleniydi. Genç adam sinirli bir şekilde sırasını bekledi, gösterisinin atlanmış oluşu ve bir şekilde saygısızlığa uğraması önemli değildi artık, tek isteği kızkardeşinin bir an önce işini bitirmesi ve o rahatsız edici gözlerden uzağa çekilmesiydi. Yüreğine aylar gibi gelen birkaç efsunlu nağmenin ardından istediği oldu.

Remca'nın hoş tınası dinerken yılanlar sepetlerine geri dönmüştü. Kızın gözleri açılmış, davetkar bedeni cüretkar bir pembelikle süslenmişti. Aniden canlanan sirk müziği eşliğinde taklalar atarak sahneye gelen cambaz kızlar hasır kapakları yerlerine oturtup geldikleri gibi gittiler, güzel Remca'ysa misafiri selamlıyor, adamın tek başına bahşettiği alkışa minnet duyduğunu belli ediyordu. Fedailerin de takdirle – ve biraz da istekle – genç kıza baktıkları belliydi, Yurtkol'un başını çektiği palyaçolar sahneye dolduğunda sirkin bu geceki gösterisi de bitiyordu. İri bir filin üzerinde sahneye gelen

Cemboba'nın teşekkürüyle gece kapandı, misafirse memnun kaldığını belirten sözlerini sonraya saklamıştı.

***

Aradan bir hafta geçmiş, sirk çadırı sökülüp yük hayvanlarının sırtlarındaki yerini almıştı. Birinci güneş doğalı az zaman geçmişti, Cemboba'ysa kafilenin Tanrıça Axanka'nın Güneşi'yle birlikte harekete geçmesi için elinden geleni yapıyordu. Yurtkol da her sirk çalışanı gibi kendi hazırlıklarını bitirmiş, kervanın uzun yol muhafız komutanı olarak üzerine düşenleri gözden geçiriyordu.

Genç adam yol için silahlanmış, kendisiyle birlikte hem cambaz hem de koruma olarak görev yapan adamların durumunu izliyordu. Sırtında uzun yayı asılıydı; gösterilerinde de kullandığı renkli ve usta işi yayı. Sadağını beline takmış, at üstündeyken hızlı olmanın en iyi yolunun bu olduğunu daha önce defalarca deneme fırsatı bulmuştu. Yularını tuttuğu hayvanın nallarını kontrol ederken belinin iki yanında bekleyen zembereklere takırdadı, tıpkı yay gibi ehildi silahlar, gösterilerde seyircileri korkuyla karışık bir heyecana sürüklemek için de kullanılıyorlardı. Genç adamın makyajsız hali güneşlerin altında esmerleşmiş tenini ortaya koyuyordu, beyazla kaplı, nice renkle süslenmiş haldeyken bile bir palyaço için fazlasıyla yakışıklıydı Yurtkol. Bacağına kayışlarla tutturulmuş bıçak kemeri de muhafız komutanına yakışır bir tehdit havası yaratıyordu.

Kafasını kaldırdığında gözleri Remca'yı arıyordu, kardeşi kısa süre önce yılanlarının gereken şekilde tahtirevanlara yüklendiğinden emin olmak için yanından ayrılmıştı. Yurtkol adı gibi emindi ki hayvanları sakın bir yolculuğa hazırlamak için birkaç tatlı söz de sarf edecekti kız, kıymetliydi sürüngenlerle dostluğu. Genç adam birinci güneşin konumuna baktı, kızkardeşini göremiyor ama artık dönmesi

gerektiğini düşünüyordu, atını muhafızlardan birine emanet edip Remca'yı aramaya koyuldu.

Aradan epey zaman geçtiğinde tüm sirk Remca'yı arıyordu, güzel kız ortadan kaybolmuştu. Yılanları sakinleştirmek için tahtrevana geldiğini görenler vardı lakin aynı cambazlar onun işini bitirip gittiğini de görmüştü. Ne olduğu hakkında kimsenin fikri yoktu; yola çıkmadan önce ortadan kaybolmak Cemboba'nın tüm öfkesini üzerine çekmek demektir ve kimse bunu göze almazdı. Tanrıça Axanka'nın Güneşi doğduktan epey sonra bile Remca bulunamamıştı.

“Onu bulmak için dirlik muhafızlarına başvurmalıyız!”

Yurtkol kendine hakim olmakta zorlanıyordu, Cemboba'ysa palyaçoyu sakinleştirmeye çalışıyor ama ne yapsa da bunu başaramıyordu. Sonunda genç adamın dediğini yapmaktan başka çare kalmayınca, sirk kafilesi olduğu yerde beklemeye koyuldu ve Cemboba, yanında Yurtkol'la birlikte Anstorra'nın surlarından içeri girdi. Muhafızların merkezine, Vali Konağı Meydanı'na varmak epey zamanlarını almıştı. Anstorra'nın dillere destan büyüklüğü Yurtkol için şu anda nefret uyandırmaktan başka bir şey ifade etmiyordu.

Ne yazık ki aradıkları cevap karakolda değildi...

İki gün boyunca sirk hareket edemedi. Bu durum Cemboba için tüm seyahat düzeninin aksaması demek olsa da nadir bir yeteneğe sahip olan cambazını kaybetmek onun için çok daha acıydı. Yurtkol'sa bambaşka duygular içindeydi, kızkardeşini yitirmek hayal edebileceği en kötü şey, ölümün hayattaki resmiydi. Ailesinin emaneti olan o güzelliği, canının parçasını yabana terk etmiş gibi hissediyordu kendisini, tüm bunların üzerine bir de Cemboba'nın son kararı eklendi.

Sirk artık beklemeyecekti.

Bu kararın hem yılan seremonisinin hem de palyaçoların oklu gösterisinin sonu olacağını biliyordu ama iri adamın başka çaresi yoktu. Kervan, Palyaço Yurtkol ve Yılan Efendisi Remca olmadan ilerlerken okçu arkadan izledi, son bir bakışın ardından genç adam atını Anstorra'nın ihtişamlı surlarına çevirmiş, artık içindeki kuşkunun peşinden gitmekten başka çaresi kalmamıştı.

Yurtkol esrarengiz misafirin kardeşine olan hayranlığını unutmamış, adamın derin gözlerindeki anlaşılmasız garipliği zihnine kazınmıştı. Tek ihtiyacı olan bir isimdi ama Cemboba ona bunu verememişti, konunun sirki kapatma talebi bir simsardan gelmiş ve adamın adı hiç anılmamıştı. İri patronun palyaçosuna verebileceği tek bilgi simsarın adıydı.

Gantu...

Yurtkol'un Gantu'ya ulaşması zor olmayacaktı, adamın iş peşinde koştuğu hana gittiğindeyse hoş karşılanmadığını anlaması uzun sürmeyecekti. Handan üzeri kanlarla kaplı bir şekilde kaçarcasına çıktığında boyundan büyük bir işe bulaştığını biliyordu, yine de yüzünde üzgünlükten ziyade tatmin deviniyordu; misafirin lakabını öğrenmişti. Gantu'nun da müşterisinin adını bilmediğine ikna olduğunda lakapla yetinmekten başka çaresi yoktu Yurtkol'un, simsarın gözleri ölümlükten doğruyu söylüyordu.

Artık okçunun hedefi Gantu değildi, Kirli lakaplı adamı bulmalı ve ona Remca'nın sahiptiric olmadığını göstermeliydi.

Handa yaşananların üzerinden bir hafta kadar geçtiğinde Yurtkol Anstorra'ya geldiğinden beri yaptığı gibi yine saklanıyordu. Gece çökeli epey zaman geçmiş, iki güneşin ışıklarından yoksun karanlıkta

duvarlardaki meşalelerin cılız ateşi sokakları aydınlatır olmuştu. Zifiri hükümün ağırlığı yaban topraklarda kol gezerken şehir sokakları da kara battaniyeden nasibini alıyordu elbet, siyah ölüm etraftaydı, görünmese de kesinlikle etraftaydı. Sanki bu koyu memata uymak marifetmiş gibi Yurtkol da gözlerine ışıktan yoksun, ölgün bir ifade yerleştirmişti; Kirli'nin işini öğrendiğinden beri bu haldeydi genç adam, yüreği kırık, zihni bulanıktı. Bağlantıları çok ama çok derinlere uzanan bir pezevenkti Kirli, nice mekanında şehvet satan zengin bir katildi. Gerçeği öğrendiğinde korkmasının fayda sağlamayacağına karar vermişti Yurtkol, gözünü karartmış, pezevenklerin şahı olarak anılan düşmanın meskenlerini gözler olmuştu.

Fark edilmeden bu gece hedefinde yer alan mekanı izlemeyi sürdürdü palyaço, şehrin doğusundaki bu ara sokakta tek bir kapıya dikkatini yoğunlaştırmıştı. Nefretinin benliğini çalmasına izin vermiyordu, kızkardeşinin başına gelmiş olabileceklerin hayaliniyse ne yazık ki kolay kolay bastıramıyordu. Hala bir ize rastlamamıştı lakin içten içe hissettiği bir eminlik sarmıştı yüreğini, Remca'yı Kirli kaçırmıştı, başka bir cevap olamazdı, şimdiyse güzel kızı tutsağı olarak tuttuğu kesindi. En azından Yurtkol böyle düşünüyordu ve aksine bir kanıt bulana kadar da fikrinden caymaya niyeti yoktu. Bir haftadır sürdürdüğü tüm izler onu bu noktaya, Mavi isimli bu alımlı mekana getirmişti. Bilgiyi, sokakta kısıtıp konuştuğu pezevenklerden almıştı, içlerinden birinin canını almak zorunda kalmış ama bıçağını adamın pelerinine silerken pişmanlıktan yana bir minik tane bile hissetmemişti kalbinde. Remca'yı bulana kadar yoluna çıkan hiç kimse önemli değildi, ölümse ölüm, kansa kandi kilidin anahtarı.

Bekleyişi çok sürmedi, Mavi'nin kapısına yanaşan at arabası ve etraftaki ehil fedailer aradığı cevabı vermişti genç okçuya. Efendilerini gecelik eğlencesi için içeri sokan sinsi görünüşlü adamlar dışarıda konuşurken Remca'nın adından ve hünerinden bahsediyorlardı, palyaço o an nice duyguyu birlikte tattı...

Genç okçunun bedenini saran ilk dalga som nefretten ibaretti, Kirli için beslediği tüm kin yüzeye çıkmıştı şimdi. Ardından palyaço zihnine hükmetmekte zorlanmaya başladı, kızkardeşinin içeride olduğunu duymak yüreğini sarsmış lakin küçücük bir umudu da içinde filizlendirmişti. Saklandığı yerden fırlayıp önüne çıkan herkesi yok ederek Remca'ya ulaşmak istiyordu, peki neden hala bekliyordu? Dizlerinin titrediğini fark etti o an, vücudunun hakimiyeti artık onda değildi sanki. Bakışlarını ellerine indirdi, belindeki zembereklere parçalarcasına sıkmakta olduğunu anladığında avuçları kanyordu. Yurtkol'un son olarak hissettiği şey katıksız bir çaresizlik oldu, tek başına kızkardeşini kurtarabileceğine dair kendine güvenmediğini tüm gerçekliğiyle anlamıştı.

Tüm bu düşünceler içinde çakarken bir an için kendisine geldi ve sokakta ilerlemekte olduğunu gördü, gözlerini ileriye çevirdiğinde sakince kendisini izleyen fedaileri almıştı karşısına. Mantığı durmamasını, sıradan bir Anstorralı gibi yoluna devam etmesini haykırıyordu. Remca'yı kurtarmak için detaylı bir kurgu tasarlamalıydı, aksi bir hareket hem onun hem de güzel kardeşinin ölümünden başka bir şey getirmeyecekti. Yüreğinden taşan nefret mantığını boğduğunda artık geri dönüşü olmayan bir yola girdiğini bilmiyordu.

Palyaço fedailerin bakışlarına rağmen farkına varamayacakları kadar hızlı bir şekilde saldırdı. Gözlerindeki ölü bakış umutsuzluğunu ortaya koysa da ince vücudunun hızı mematı beraberinde getiren bir mızraktan farksızdı. Zembereklere fırlayan kalın oklar iki adamı aynı anda yere serdi, bir daha nefes alamayacak arkadaşlarının düşüşüne şahit olan diğer korumalardan biriye kılıcını çekerken yerçekiminin davetine aldanıp sokağın taşlarına serildi; boğazındaki bıçağın havada süzülüşünü görebilen olmamıştı.

Yurtkol'un bedeninin akışında istisnasız bir uyum vardı, kapıda bekleyen beş fedaiden üçünü bir minik an içinde öldürmüştü, şimdiyse Remca'yla arasında iki adam daha vardı. Ellerinde hazır bekleyen bıçaklarla saldırırken zihninin bir köşesinde kızkardeşinin aciz bir görüntüsü takılı kaldı, kızın hayalden ibaret yüzündeki bakışlardan güç alarak öne atıldığında kendisini düşünmüyordu artık. Kapiya giden yolda duran adamların kıymetsiz yaşamlarına son vermesi uzun sürmedi, kendisinin de yaralandığını fark edemeyecek kadar dalgındı. Duygularının gölgelediği mantığı mekanın fedailerinin çok daha sert bir şekilde karşı koyacağını haykırıyordu ama palyaço düşünceleriyle hareket etmeyi çoktan unutmuştu. Mavi'nin ön kapısından girmeye çalıştığında içeride bekleyen adamları aşamadı. Alnundan yaralanmış, kendi kanı sağ gözüne dolmuşken kapıdan dışarı fırlatıldı. İnce vücudu taş zemine çarptığında yığılıp kalacağını düşünüyordu düşmanları ama gencin niyeti bambaşkaydı. Hızla ayaklandığında yönünü binanın arkasına dolanan sokağa çevirmişti Yurtkol.

Arkasında çınlayan ayak seslerinin farkında olmasına rağmen düşüncelerini başka hayallere kaptırmıştı palyaço, çocukluğuna, kızkardeşiyle oyunlar oynadığı güzel günlere koşuyordu sanki. Çevik bir hareketle sıçrayarak ilk kat pencerelerinden birinin parmaklıklarına yapıştı, zembereklerinden birinin düştüğünü biliyor ama bunu önemsemiyordu. Kulakları ona Mavi'nin içindeki hengameye dair bilgiler sunarken zihni yorum yapma yetisini çoktan kaybetmiş halde tepkisizliğini sürdürdü, yoluna devam ediyordu ince beden. İkinci kata sıçradığında peşindeki fedailerin küfürlerini duydu, camı kırarken kolunu kesmiş, acı bir yana dursun, gözleri akan kanı bile görmemişti.

Yurtkol mekanın masmavi duvarlarının kırmızıya boyanışından başka bir şey algılamıyordu. Fırlattığı bıçaklar hevesle saldırıyor, elinde kalan son zembereğinden çıkan oklar düşmanlarının kanını fişkırtarak

görevlerini yapıyorlardı. Palyaçonun kendi kanı da bu ölümcül cümbüşün içinde hatırı sayılır bir yere sahipti lakin ruhani ızdırıp bedenini çilesinin çoktan önüne geçmişti. Sonu yoktu kavganın, Kirli nüfuzlu bir adamdı ve mekanları düşmanların yok edebileceği yerler olmaktan çok uzaktı, tecrübeli fedailer palyaçoyu öldürene kadar durmayacak, sonunda kaybeden kesinlikle Kirli olmayacaktı. Her şeye inat Yurtkol'sa gerçeklerden uzak, hayallerin içinde geziyor, adeta bir hayalet gibi Remca'yı arıyordu.

Mavi'nin içinde yarı çıplak kadınlarla birlikte eğlence umuduyla gelen misafirler koşuyordu, müzik ve içkiyle süslenen gecenin bir anda ölümün kol gezdiği bir katliama dönüşmesi beklenmedik bir durumdu, kimin dost kimin düşman olduğunu ayırt etmekte zorlanan insanlar kendi canlarından başka bir şey düşünmeden kaçıyor. Palyaço içinse birçok düşman ve tek bir dost vardı; kızkardeşi dışındaki herkes – yoluna çıktıkları sürece – ölmeliydi.

Genç okçunun yönü üst katlara çevrildi sonunda, kanla kapanan sağ gözü onu zorluyordu ama esas direnişi ayık kalmak için verdiği savaşta kendisini gösteriyordu. Acıyı duyumsayamayacak kadar hissiz olsa da yaraları yakında ölümü getirecekti bedenine, düşüncesizce ilerlemeye devam etse de elbet tekleyecek, düşüp yenilecekti. Aniden önüne çıkan fedainin kılıcı karnının yanını kestiğinde düşmanın kalbine soktuğu bıçağı çıkaracak gücü kendinde bulamıyordu, yine de yoluna devam etti palyaço.

Merdivenlerden çıktı bir süre, ısrarcı, inatçıydı. Niye üst katlara yöneldiğini bilmiyordu, hareketlerinin yavaşladığına farkında değildi. Tüm kargaşanın gürültüsü içinde ne kendisini kovalayanları ne de kendisinden kaçanları ayırabiliyordu ama tanıdık bir tını işittiğinde tüm benliği okyanusun en derinlerinden kopup geldi bedenine, Remca'nın şarkısını duyduğundan emindi. Hızla kata daldı, artık canını yakan yaraları hissediyor, gerçeğe dönen mantığı

yüzünden etrafını olduğu gibi algılıyordu. İçinde beliren güçle harekete geçti, Remca'nın yılanlara hükmeden şarkısının hangi kapıdan geldiğini anlamakta zorluk çekmeyecekti. Yolunu kesen fedaiyi öldürürken tek kelimeyle soğukkanlıydı, az sonra öleceği kesin olsa da memnata saygı duymaktan çok uzaktı. Kapıyı tekmeleyerek açtığına Remca'yı gördü, kulaklarında çınlayanın kendi çığılığı olduğunu algılayamıyordu, istemsizce haykırmıştı palyaço.

Yurtkol birkaç adımın ardından dizlerinin üzerine çöktüğünde Remca'nın cansız bedenine bakıyordu gözleri. Yatağa bağlı tutulan kız, çağrısına kapılan bir yılanın zehirli ısırığıyla ölmüştü. Olanları anlamak palyaço için zor olmadı; özgürlüğüne düşkün kardeşi tutsaklığa boyun eğmemek için kendi canına kıymıştı. Ortamdaki kargaşa bekçilerinin kızı yalnız bırakmasına sebep olmuş ve yılanlara emretmek için şarkısı dışında hiçbir şeye ihtiyaç duymayan güzel Remca hızlı davranmıştı. Son şarkısı kendi ölümünü seslendiriyordu, yılan efendisine boyun eğmiş, ilk ve son kez şarkının hükmüne girmiş, son emri kusursuz bir şekilde yerine getirmişti. Artık Remca tutsak değildi, ruhu özgür, bedeniye ölüydü...

Palyaço ayağa kalkmak için zorladı kendisini, Remca'nın açık gözlerinde kaybolmuş, tüm yeryüzü üzerine çökmüşken bedeninin hakimiyetini kaybetmişti. Arkasındaki adımları duyduğunda düşünmeden bir bıçak savurdu; son silahını fırlattığının farkında değildi. Yaşamının en kıymetli varlığını kaybetmenin getirdiği hüznün bedenini çöktürmek için yavaş yavaş yayılıyordu damarlarında, artık hiçbir ümidi kalmamışken cama yöneldi. Vücudunu aşağı bırakırken peşinden koşturan adamlar ne olduğunu anlayamadılar, Kirli'ye olanları anlatırken söyleyecekleri tek şey istilacının sokağın zeminine çarpışını duydukları olacaktı.

Palyaço binadan atladığında ölmek üzereydi, kırılan kollarına aldırış etmeden ara sokaklara doğru koşmuş, şehrin karanlığı onu içine kabul

ederken peşindeki adamları bir süreliğine uzak tutmuştu. Aniden bastıran yağmur akan kanı iz olmaktan çıkardığında Kirli'nin fedaileri Mavi'ye elleri boş dönecek, Yurtkol'sa emindi ki bir köşede kendisinden geçerek ölecekti. Sirkteki işinin gülümsemek ve güldürmek olduğunu düşünüyordu şimdi, kendisini dev çadırın içinde hayal etti bir süre. Özene bezene yaptığı gülen surat makyajı belirdi zihninde, derken karşısında bir müşteri gördü, yaşını belli etmeyen, huzur veren bir adamdı yanına sokulan. Gülümsemesi gerektiğini düşündü ama Remca'nın ölümünün balyoz gibi sillesini yedi aniden, çadır hayali sonsuzluğa karışırken müşteri sandığı adamın iyice yaklaştığını fark etti. Bayıldığına başına gelecekleri hayal dahi edemiyordu.

Bakka yerde yatan yaralı gencin ölmek üzere olduğunu anladığında elini çabuk tuttu, bedeni iyileştirmek için zihninden bir parçayı açık yaralarda gezdirecek, niyetlendiği gibi genç adamı iyileştirdiğini görünce memnun olacaktı.

Anstorra'nın Delzar'ın kutlu topraklarından biri olduğunu Bakka da bilmiyordu, kendisinden verdiği şeylerin Delzar'da dalgalanarak palyaçoya kattıklarını da asla bilemeyecekti...

***

Aylar sonra bir gece...

Karanlık sokak yağmur tarafından yıkanırken dehlizlerdeki sıçanlar için zor zamanlardı. Derken hızlı ayak sesleri gecenin suskunluğunu bozarak ilerledi bir süre, koşan elfin nefesi düzensiz, ciğerleri hırıltılıydı. Köşeyi döndüğünde durdu bir süre, acıyla irkilerek pelerinini yana çektiğinde beline arkadan saplanmış bıçağı görecekti. Çeliğin kanamayı yavaşlattığını biliyordu, silahı yerinden çıkarmasının kendi ölümünden başka bir şey getirmeyeceğini

öğrenecek kadar çok yaralanmıştı. Kendisine saldırıyı görememişti lakin peşindeki kim olduğunu çok iyi biliyordu. Bıçağı tüm gücüyle savursa bile bu denli derine saplayamayacağını düşünerek küfretti; katili olmaya aday olan adamsa bu işi çeliği uzaktan fırlatarak yapabildiği. Etrafına bakmak için tekrar kafasını kaldırdığı an, hayatının son anıydı. Gözünde beliren görüntü rengarenk tüylerle kaplı bir oktu, sol gözünden girip kafasını duvara çivileyen zalim bir ok.

Yağmurun ıslattığı cesedin yanına renkli kıyafetler içinde makyajlı bir adam indi, avcı, çatıdan rahatça atlayarak tam istediği noktaya konmuştu. İnsansızların öleceği yüksekliklerde rahatça hareket ediyor olması şu an için umrunda değildi. Silahları da kıyafetleri de nice renkle süslü bir cümbüşün kullarıydı adeta; bir palyaço gibi giyinmişti katil. Diğer meslektaşlarından ayrılan detaylar mevcuttu bedeninde, öncelikle kıyafetleri dar ve sağlamdı, hızlı kovalamacalarda ayaklarını yavaşlatacak koca ayakkabıları da yoktu. Kafasına peruk takmamayı tercih etmişti, uzun saçları yağmur altında ıslanmaya bırakılmış, özgürlüğün her damlasını emer halde tabiata emanet edilmişti. Yüz makyajıysa tüm görüntüsünü anlamlandıran bir hale sahipti, yüzü gülmüyordu palyaçonun, beyaz boyanın üzerindeki siyah damlalar göz yaşlarını, aşağı kıvrık kırmızı ağızsa ağlayan halini ortaya koyuyordu.

Sükunetini koruyarak elini avının beline attı palyaço, bıçağını alırken yüzü bir an bile iğrenmedi. Çeliği kurbanının yanağına silerken gözleri ifadesizdi, birkaç küçük an sonrasında sokağı terk ettiğinde geride sadece bir elf cesedi; Kirli'nin pezevenklerinden birinin cansız bedeni duruyordu. Kafatasını duvara çivileyen ok yerindeydi, bir imza olarak bırakılmıştı oraya, Kirli'den alınan öcün; kısa zaman önce edilen intikam yemininin imzası...